

U govoru na talijanskom jeziku, Papa – nastavljajući ciklus kateheza koji se proteže kroz čitavu Jubilejsku godinu, „Isus Krist naša nada“ – usredotočuje svoje razmatranje na temu *Žena koja je krvarila i Jairova kći. „Ne boj se! Samo vjeruj!“ (Mk 5,33–36).*

Draga braćo i sestre,

i danas razmatramo o Isusovim ozdravljenjima kao o znakovima nade. U Njemu je snaga koju i mi možemo iskusiti kada stupimo u odnos s Njim. Jedna od najraširenijih bolesti našega vremena jest umor od života: stvarnost nam se čini previše složenom, teškom, zahtjevnom. I tada se gasimo, tonemo u san, u iluziju da će, kad se probudimo, sve biti drugačije.

Ali sa stvarnošću se treba suočiti a s Isusom to možemo dobro učiniti. Ponekad se osjećamo zarobljeni pod težinom tuđih sudova, onih koji žele lijepiti etikete na druge.

Čini mi se da se ove situacije mogu prepoznati u jednom odlomku iz Evanđelja po Marku, gdje se isprepliću dvije priče: jedna o dvanaestogodišnjoj djevojčici koja leži bolesna i na smrti, i druga o ženi koja već dvanaest godina trpi od krvarenja i traži Isusa kako bi ozdravila (usp. Mk 5,21–43).

Između te dvije ženske figure evanđelist stavlja lik oca djevojčice. On ne ostaje kod kuće tugujući zbog bolesti svoje kćeri, nego izlazi i traži pomoć. Iako je nadstojnik sinagoge, ne poziva se na svoj društveni položaj i ne postavlja nikakve zahtjeve. Kada je potrebno čekati, ne gubi strpljenje, nego ostaje u iščekivanju. A kad mu dolaze reći da mu je kći umrla i da više nema smisla gnjaviti Učitelja, on i dalje vjeruje i nada se.

Razgovor toga oca s Isusom prekida žena koja boluje od krvarenja, a koja uspijeva prići Isusu i dotaknuti rub njegove haljine (r. 27). Ta žena, s velikom hrabrošću, donosi odluku koja joj mijenja život: svi su joj dotad govorili da ostane po strani, da ne dolazi među ljude. Bila je osuđena na skrivanje i izolaciju. Ponekad i mi možemo postati žrtve tuđih osuda, onih koji nam žele nametnuti odjeću koja nije naša. I tada se osjećamo loše i ne možemo pronaći izlaz. Ova žena kreće putem spasenja u trenutku kada u njoj isklija vjera da ju Isus može izliječiti. Tada nalazi snagu izići i poći ga tražiti. Želi barem dotaknuti rub njegove haljine.

Oko Isusa se nalazila velika gomila ljudi, i mnogi su ga dodirivali, a ipak im se ništa nije dogodilo. No kada ga ta žena dotakne – biva izliječena. U čemu je razlika? Tumačeći taj dio evanđeoskog teksta, sveti Augustin kaže – u Isusovo ime: „Mnoštvo me dodiruje s vanjske strane, ali vjera me dodiruje iznutra“ (Govor 243, 2, 2). I doista: svaki put kada činimo čin vjere usmjeren prema Isusu, uspostavlja se kontakt s Njime i odmah iz Njega izlazi milost. Ponekad toga nismo svjesni, ali u tajanstven i stvaran način ta nas milost dodiruje i iznutra malo po malo preobražava život.

Možda se i danas mnogi ljudi približavaju Isusu površno, ne vjerujući istinski u njegovu moć. Gazimo nogama podove naših crkava, ali nam je možda srce daleko! Ta žena – tiha i anonimna – nadvladava svoj strah dodirujući srce Isusovo svojim rukama koje su, zbog bolesti, bile smatrane nečistima. I odmah osjeti da je ozdravila. Isus joj reče: „Kćeri, vjera te tvoja spasila. Pođi u miru!“ (Mk 5,34).

U međuvremenu dolaze k onom ocu i javljaju mu da mu je kći umrla. Isus mu kaže: „Ne boj se! Samo vjeruj!“ (r. 36). Zatim dolazi u njegov dom i, vidjevši da svi plaču i nariču, kaže: „Dijete nije umrlo, nego spava“ (r. 39). Tada ulazi u sobu gdje je djevojčica ležala, uzima je za ruku i govori joj: „Talita kum“ – što znači: „Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!“ Djevojčica odmah ustaje i počinje hodati (usp. rr. 41–42).

Taj Isusov čin pokazuje nam da On ne samo da liječi svaku bolest, nego i budi iz smrti. Za Boga, koji je Život vječni, tjelesna smrt je poput sna. Prava smrt je smrt duše – i nje se trebamo bojati! Još jedan detalj: nakon što je uskrisio djevojčicu, Isus kaže roditeljima da joj dadu jesti (usp. r. 43). To je još jedan vrlo konkretan znak Isusove blizine našoj ljudskosti. Ali možemo ga razumjeti i u dubljem smislu te se zapitati: kad su naši mladi u krizi i trebaju duhovnu hranu, znamo li im je dati? A kako ćemo, ako se i sami ne hranimo Evanđeljem? Draga braćo i sestre, u životu postoje trenuci razočaranja i obeshrabrenja, a postoji i iskustvo smrti. Učimo od ove žene i od ovog oca: pođimo k Isusu – On nas može izliječiti, može nas ponovno roditi.

On je naša nada!